

Но радостта имъ не била за дълго. Другитѣ надбѣгвачи започнали отново да ги настигатъ. Ето го, бучи задъ тѣхъ бѣлиятъ автомобилъ. И шофьорътъ имъ се присмива отдалече:

— Добъръ день, египетски надбѣгвачи! Свърши се вече вашето царство. Нѣма вече рѣки!

— Мечо, Мечо, — завикалъ Кждроглавко, — свърши се, брате, славата ни. Предъ цѣлъ свѣтъ се посрамихме.

— Чакайте! Още не сме. Има още време! — обадилъ се Мечо.

Наближили една гжста гора. Тогава изведнажъ Мечо започналъ съ всички сили да лае и да вика:

— Мечки и вълци, излѣзте, хубава стока ви вода!

Зашумѣли дървесата и на пжтя наизлѣзли едни такива рунтави и страшни мечки и мечоци, че пжтниците въ тиганя се смръзнали отъ страхъ.

— Мечо, Мечо, карай, брате, назадъ!

— Защо, страхъ ли ви е отъ мечкитѣ?

— Не е. Ами трѣбва да върнемъ тиганя на татка!

— Ще го върнемъ, има време.

Стигнали до мечкитѣ.

— Това ли е стоката въ тиганя? — попитали тѣ.

— Не е, — рекълъ Мечо. — Стоката е задъ насъ.

Втурнали се мечкитѣ къмъ бѣлия автомобилъ и другитѣ, които идѣли следъ него. Леле мале! Като се разпищѣли ония надбѣгвачи, всички назадъ обръщатъ колитѣ си и димъ да ги нѣма. А мечкитѣ следъ тѣхъ.

— Ура! Ура! — завикали Кждроглавко и Бѣлозжбко и почнали да прегръщатъ Меча.

А той се засмѣлъ и затичалъ къмъ морето. Голѣмо и мало се било събрало тамъ да среща побѣдителя. Като видѣли тиганя съ пжтниците, почудили се какви сж тия надбѣгвачи. Но Кждроглавко имъ казалъ:

— Не се чудете! Ние сме египетскитѣ надбѣгвачи. Хайде дайте торбитѣ съ жълтицитѣ!

Дали имъ торбитѣ и направили въ тѣхна честь голѣма гощавка. Веселието свършвало, когато пристигнали другитѣ надбѣгвачи. Най-напредъ вървѣлъ шофьорътъ съ бѣлия автомобилъ.

— Дайте ми торбитѣ съ жълтицитѣ! — завикалъ той. — Азъ съмъ победителятъ!

— Ти ли? — излѣзли насреща му циганчетата. — Закъснѣлъ си, братко, малко. Нищо, другъ пжтъ ще успѣешъ.

И египетскитѣ надбѣгвачи натоварили тежкитѣ торби съ